

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. N. G., nar. X, bytem X

právně zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, IČO: 00007064,
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti osob zúčastněných na řízení:

J. H., nar. X, bytem X

L. G., nar. X, bytem X

nezl. E. P., nar. X, bytem X

zastoupené zákonnou zástupkyní N. P., nar. X, bytem tamže

N. G., nar. X, bytem X

v řízení o žalobě ze dne 13. 2. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j.
OAM-2537-109/ZR-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025 č.j. OAM.2537-109/ZR-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí náhradu nákladů řízení, jejíž výše bude určena samostatným rozhodnutím.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-2537-109/ZR-2022 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Podle ustanovení § 77 odst. 3 písm. b), odst. 5 stejného zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území 60 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Důvodem bylo závažné narušení veřejného pořádku žalobcem, jež žalovaný spatřoval v žalobcem spáchané úmyslné trestné činnosti a její četnosti. Žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu od 26. 7. 1999, přičemž úmyslné trestné činnosti se opakovaně dopouštěl v době před tím, než mu na území bylo uděleno pobytové oprávnění a v jejím páčání pokračoval i poté, co mu byl na území ČR udělen trvalý pobyt, a pro spáchání úmyslné trestné činnosti byl odsouzen pravomocnými rozhodnutími soudu v celkem osmi případech. V prvním případě byl odsouzen rozsudkem OS v Sokolově č.j. 2 T 68/96 pro spáchání pokračujícího trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 1 měsíce s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 roku, ve druhém případě byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 1 T 8/97 pro spáchání trestného činu loupeže podle § 8 odst. 1 tr. zákona k § 234 odst. 1 odst. 2, písm. b) tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 a pul roku. V dalším případě byl žalobce odsouzen rozsudkem OS v Sokolově sp. zn. 21 T 175/2007 pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zákona, trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Žalobce byl znovu odsouzený rozsudkem OS v Sokolově č.j. 6 T 4/2019-179 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni č.j. 9 To 10/2020-203, pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 24 měsíců společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 36 měsíců. Žalobce byl dále odsouzen rozsudkem OS v Sokolově č.j. 6 T 34/2021-88 pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců, společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Dále byl odsouzený rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích č.j. 3 T 166/2021-190 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 13 To

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

235/2022-213 pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební do 3 let za současného vyslovení dohledu, peněžitému trestu v celkové výši 150 000 Kč, trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Žalobce se dále dopustil přečinu nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 3, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kdy ačkoli nevlastnil platný zbrojní průkaz, měl u sebe na místě veřejně přístupném zakázané střelné zbraně i s ostrými náboji, přičemž byl zároveň pod vlivem návykových látek, a to alkoholu a pervitinu, z tohoto důvodu mu byl mj. uložen rozsudkem OS v Sokolově č.j. 6 T 4/2022-271 nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, přičemž zdejší soud rozsudkem č.j. 9 To 86/2022-310 ze dne 31. 10. 2022 uložený nepodmíněný trest zrušil a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody se zkušební dobou v trvání 3 roků a stanovil nad žalobcem dohled při současném uložení povinnosti zdržení se požívání alkoholických nápojů a jiných návykových látek. Rozsudkem OS v Karlových Varech č.j. 3 T 11/2024 byl žalobce odsouzen pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin společně s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 24 měsíců. Ve čtyřech případech se žalovaný dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, když ve všech případech řídil motorové vozidlo v době, kdy měl uložený zákaz činnosti, ve dvou případech po předchozím požití alkoholických nápojů, resp. psychotropních látek Přestože byl žalobci za toto protiprávní jednání opakovaně uložen podmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, v průběhu zkušební doby uloženého podmíněného trestu a trestu zákazu činnosti, znovu se dopustil stejné trestné činnosti. Dále,

3. Podle výpisu z evidenční karty řidiče má žalobce od 31. 7. 2007 do současné doby evidováno celkem 9 uložených zákazů řízení motorových vozidel. V současné době jej má vyslovený od 12. 5. 2020 do 13. 11. 2026. Ve výpisu z evidenční karty řidiče má žalobce za období od roku 2005 do současné doby celkem 25 záznamů o protiprávním jednání, jež spáchal v souvislosti s řízením motorového vozidla, celkem v 5 případech mu byly v rámci pravomocných rozhodnutí soudů uloženy tresty zákazu činnosti. Ve zbývajících 20 případech mu byly za spáchání protiprávního jednání uloženy ve správním řízení peněžitě tresty v celkové výši 34 300 Kč a ve 4 případech zakazy činnosti. V evidenci přestupků má žalobce celkem 2 záznamy o spáchaném protiprávním jednání. Dopustil se přestupku podle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů a dále se dopustil přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a), písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
4. Z uvedeného je zcela zřejmé, že se žalobce opakovaně a dlouhodobě dopouští závažného narušování veřejného pořádku, a není proto možno vyloučit další jeho protiprávní jednání i v budoucnu, neboť předchozí uložené tresty a opatření neměly absolutně žádný vliv na změnu jeho chování. Žalobce přesto, že byl pravomocně odsouzen, znovu se dopouštěl trestné činnosti, a i v době, kdy prokazatelně věděl, že je s ním ze strany žalovaného vedeno správní řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění z důvodu opakovaného spáchání protiprávního jednání, opětovně se dopustil úmyslné trestné činnosti a za její spáchání byl odsouzen pravomocným rozhodnutím soudu. Za závažné narušení veřejného pořádku nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

automaticky považovat takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení, ale je třeba zabývat se spáchanou trestnou činností a protiprávním jednáním účastníka řízení podrobněji. Bez jakýchkoli pochybností z popsaného opakovaného protiprávního chování žalobce vyplývá, že závažným způsobem narušil veřejný pořádek a je tak splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu uvedená v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999. Sb.

5. K žalobcem namítanému nepřiměřeného zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že v žalobcově případě neměl pochyb o tom, že by napadeným rozhodnutím mohlo dojít k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života do té míry, že by vedl k porušení příslušných ustanovení upravujících ochranu základních lidských práv a svobod, přičemž dle jeho názoru je zrušení trvalého pobytu žalobce v souladu s těmito ustanoveními. Byl to sám žalobce, jenž svým protiprávním jednáním sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední a byl tak dán důvod pro vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a musel si být v souvislosti s tím, že páchal závažnou trestnou činnost, vědom že důsledky jeho jednání ohrožují nejen realizaci jeho rodinného a soukromého života, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území ČR. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje styk s jeho rodinou a přáteli a nebrání mu v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění.

II.

Žaloba

6. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu se žalobce domáhal zrušení ve výroku uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-OAM-2537-109/ZR-2022, (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž mu žalovaný podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu k vycestování z území 60 dnů od právní moci rozhodnutí.
7. Žalobce svou žalobou namítal, že se žalovaný dopustil nesprávného výkladu pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když nepřihlédl k aktuální judikatuře NSS a rezignoval na svou povinnost eurokonformního výkladu tohoto ustanovení. Žalovaný dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru o splnění podmínek pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zejména nedostatečně přihlédl k některým významným individuálním okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, jakými jsou povaha a závažnost trestných činů (převážně přečiny, s výjimkou druhého odsouzení), druh uložených trestů (vždy alternativní), žalobcem projevená upřímná lítost nad spáchanou trestnou činností či tendence k nápravě po propuštění z výkonu vazby a zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný v rozporu se závazným právním názorem NSS vysloveným v rozsudku vydaném ve věci žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu a zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu nezjistil, neobjasnil a nezohlednil všechny skutečnosti významné pro vymezení intenzity zásahu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků, státních občanů ČR, na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

základních práv a svobod, čl. 7 Listiny základních práv EU a nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery, chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU. Žalovaný tak ani nemohl v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem posoudit proporcionalitu předem definovaného zásahu do práv a zájmů dotčených osob a zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

8. K otázce opakovaného závažného narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že se NSS v této věci výslovně nevyjadřoval k otázce, zda osobní chování žalobce představuje důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobce má proto za to, že tato otázka může být v plném rozsahu přezkoumána soudem. Pojem „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ zákon o pobytu cizinců nedefinuje, přičemž se jedná o neurčitý právní pojem, při jehož výkladu je třeba brát dle judikatury v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu státního příslušníka třetího státu a současně z materiálního hlediska dlouhodobě pobývajícím rezidentem v Evropském společenství, když v ČR se trvale usídlil před více než 30 lety a povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno dle žalobce v roce 1995, dle žalovaného v roce 1999. Z tohoto důvodu bylo nezbytné vykládat v jeho případě výše uvedený neurčitý právní pojem eurokonformně, konkrétně ve světle znění, smyslu a účelu Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Žalobce je přesvědčen, že se na něj uvedená směrnice uplatní, přestože mu právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství nebylo z právního hlediska zvlášť přiznáno, resp. žalobce o jeho přiznání nepožádal. Jediným důvodem jeho nepřiznání současně s vydáním povolení k trvalému pobytu byla totiž skutečnost, že uvedená směrnice toho času nevstoupila v platnost a účinnost a ČR nebyla toho času členským státem EU, což však nemůže být důvodem přísnějšího postupu vůči žalobci, když z materiálního hlediska bezpochyby dlouhodobě pobývajícím rezidentem v Evropském společenství je. Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek NSS č.j. 9 Azs 95/2016-29 ze dne 15. 6. 2016, dle něhož *„Tím, že zákonodárce provázal institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu EU a institut povolení k trvalému pobytu, musí být i samotné řízení o trvalém pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizince (pozn. žalobce – a tedy i řízení o jeho zrušení) vedeno v souladu s požadavky směrnice. Jestliže zákon pro přiznání postavení rezidenta stanoví podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány eurokonformně, v souladu s požadavky uvedené směrnice a případnou judikaturou Soudního dvora. Tento závěr platí i pro § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který stanoví důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu...“* Dále odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 10. 3. 2023 č.j. 4 Azs 6/2023-32, jenž odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-503/19 a C-592/19, UQ a SI, v němž dovodil, že *„zamítnutí přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (a tedy analogicky i odnětí tohoto postavení) nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin. Je třeba zohlednit a poměřit několik faktorů, a sice na jedné straně závažnost nebo povahu trestného činu, kterého se dopustila dotčená osoba, nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost a na druhé straně délku jejího pobytu v hostitelském státě, jakož i její případné vazby s tímto členským státem. Soudní dvůr EU zobecnil svoji ustálenou judikaturu tak, že opatření odůvodněná pomocí důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu příslušnými vnitrostátními orgány ukáže, že osobní*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V judikatuře soudního dvora EU týkající se omezení práva pobytu cizích státních příslušníků je jasné patrný trend, který umožňuje zrušit právo pobytu z důvodu trestné činnosti pouze tehdy, jestliže by daná osoba i do budoucna představovala závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“ Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES mohou členské státy odejmout dlouhodobě pobývajícimu rezidentovi toto právní postavení „*ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil, veřejný pořádek.*“ Žalobce s odkazem na konkrétní judikaturu dovodil, že bylo povinností žalovaného vykládat pojem „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, shodně s výkladem čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, tj. posuzovat, zda žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, to vše bez ohledu na to, že žalobci nebylo právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství zvláště přiznáno, jelikož jím s ohledem na délku svého pobytu na území členských států EU bezpochyby z materiálního hlediska byl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vyzdvihoval opakovanost protiprávního jednání žalobce a jeho právní kvalifikaci jako trestného činu, avšak v rozporu se závěry NSS učiněnými v jeho aktuální judikatuře k výkladu a aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprovedl individuální posouzení protiprávního jednání žalobce, zejm. nezohlednil jednotlivé skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu svědčící ve prospěch žalobce, jež byly relevantní a měly být posouzeny, aby mohl být učiněn právní závěr, zda žalobcovo osobní chování představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

9. Žalovaný dovozoval splnění podmínek pro aktivaci výhrady veřejného pořádku primárně z trestní minulosti a v nedostatečném rozsahu přihlédl k některým významným skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, které měly být posouzeny a zohledněny, aby mohl být učiněn přezkoumatelný právní závěr, zda žalobcovo chování představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje aktuální judikatura NSS. Konkrétně žalovaný ani přes výslovně uplatněné námitky žalobce v rámci úvahy o závažnosti hrozby pro veřejný pořádek, již by žalobcovo chování mohlo představovat, v dostatečném rozsahu nepřihlédl k tomu, že trestní soudy opakovaně shledaly, že na žalobce lze dosud působit mírnějšími prostředky a sankcemi trestního práva, opakovaně mu byly ukládány alternativní tresty, přičemž výrok o v jednom případě uloženém nepodmíněném trestu odnětí svobody byl rozsudkem odvolacího soudu zrušen a nahrazen výrokem o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem, o uložení peněžitého trestu, zákazu činnosti a propadnutí věci, neboť na základě hodnocení věznice a závěrů znaleckého posudku z oboru psychiatrie dospěl k závěru, že žalobce byl ve vazbě, tento pobyt na něj měl výchovný vliv a do budoucna se vyvaruje opakování chyb a další trestné činnosti. Tedy trestní soudy nepovažovaly za nezbytné omezit žalobce na osobní svobodě, což podřívá právní závěr žalovaného, že je po více než 30 letech oprávněného pobytu žalobce v ČR v zájmu společnosti a ochrany veřejného pořádku nezbytné vyloučit pobyt žalobce trvale usídleného na území ČR. Úvahy žalovaného, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání přečinu, tj. z hlediska všech protiprávních jednání postihovaných trestními předpisy za méně závažný trestný čin. Úvahy žalovaného, že se jedná o nejtěžší z protiprávních jednání proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích jsou sice opodstatněné, avšak nezohledňují a pomíjí, že se z hlediska všech protiprávních jednání postihovaných trestními předpisy, jež mohou být rovněž důvodem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zrušení povolení k trvalému pobytu, jedná o jednání typově méně závažná.

10. V souvislosti s aktuálností hrozby pro veřejný pořádek žalovaný dle názoru žalobce nesprávně nepřihlédl k časovému kontextu většiny spáchané trestné a přestupkové činnosti a tendenci žalobce k nápravě v průběhu posledních více než 2 let, obzvláště po propuštění z výkonu vazby a zahájení správního řízení, jež je předmětem přezkumu, tj. od roku 2022. Celkem 24 záznamů ve výpisu z evidenční karty řidiče a oba záznamy o odsouzení za spáchání přestupku se vztahují k časovému úseku do roku 2021. Žalobce se vyjádřil, že v minulosti dlouhodobě trpěl psychickými problémy, přičemž až v souvislosti s výkonem vazby si uvědomil protiprávnost a společenskou škodlivost svého jednání, poučil se a zavázal se vést řádný život, spáchané trestné činnosti upřímně lituje. Připouští, že se na počátku roku 2024, tj. po zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu znovu, za zcela výjimečných okolností, dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, avšak jednalo se o ojedinělý exces v jinak řádném vedení života v průběhu posledních více než 2 let, jehož žalobce upřímně lituje, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil, že žalobce vykonává uložený trest obecně prospěšných prací a dodržuje uložený zákaz řízení motorových vozidel. Žalovaný tedy nepřihlédl k těmto individuálním skutečnostem vyplývajících z obsahu správního spisu, jež svědčí ve prospěch žalobce.
11. Žalobce dále namítal, že nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně okolností soukromého a rodinného života žalobce byl důvodem pro zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2023 č.j. 77 A 23/2023 i rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2023, č.j. OAM-2537-47/ZR-2022 a vrácení věci k dalšímu řízení rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2024 č.j. 7 Azs 282/2023-49, v němž bylo žalovanému vytknuto, že neobjasnil veškeré okolnosti rozhodné pro definování nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce a pouze formálně se vypořádal se vztahem žalobce s jeho zletilou dcerou L. G., nevyjasnil si osobní status žalobce, tudíž ani nemohl vymezit faktické a právní důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci na vedení jeho soukromého a rodinného života a života jeho rodinných příslušníků, neprovedl kvalifikovanou úvahu o dalších relevantních skutečnostech, např. o tom, za jakých okolností byl žalobci udělen trvalý pobyt z humanitárních důvodů, a zda tyto stále trvají. Žalovaný nezjistil a neobjasnil a v návaznosti na zjištěné relevantní skutečnosti mající vliv na intenzitu a proporcionalitu zásahu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu nezletilé dcery, v dostatečném rozsahu neposoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do práv žalobce a jeho rodinných příslušníků.
12. Žalobce se dále podrobněji vyjádřil k nejlepšímu zájmu své nezletilé dcery, jež se nachází v péči své matky, avšak žalobce se nezanedbatelným způsobem podílí na její péči, výchově a výživě a projevuje o ni skutečný zájem. Má zato, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit veškeré okolnosti rozhodné pro definování nejlepšího zájmu této dcery v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu a závazným právním názorem NSS, když neprovedl výslech matky nezletilé dcery a zejména si po vrácení věci k dalšímu řízení neopatrily aktuální stanovisko OSPOD.
13. Žalobce dále uvedl, že NSS v bodě 21 rozhodnutí vydaného ve věci žalobce uvedl, že si žalovaný musí objasnit, zda je žalobce osobou bez státní příslušnosti, jak jej žalovaný i ostatní orgány veřejné moci opakovaně označovaly ve svých rozhodnutích, či zda je osobou neznámé státní příslušnosti, neboť od odpovědi na tuto otázku se odvíjí faktické a právní důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci na jeho další pobyt v ČR. NSS zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zdůraznil, že „nelze spoléhat na to, že by měl stěžovatel bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu na území ČR.“ Ačkoliv není se zrušením povolení k trvalému pobytu spojena doba zákazu vstupu na území ČR, přesto je žalobci po více než 30 letech oprávněného pobytu v ČR zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění a stanovena lhůta k vycestování z jejího území. Žalobce zdůraznil, že být s tímto rozhodnutím není vždy automaticky spojena nutnost výkonu uložené povinnosti vycestovat z území ČR, to, zda cizinec bude nucen po zrušení povolení k trvalému pobytu dočasně vycestovat či dokonce přechodně nebo trvale přesídlit a kam, však závisí vždy na individuálních okolnostech každé jednotlivé věci, které musí být zjištěny a následně zohledněny, aby mohla být správně vymezena intenzita zásahu do základního práva cizince a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života vznikajícího v důsledku zrušení nejvyššího pobytového oprávnění a posouzena jeho proporcionalita. V případě žalobce přitom bylo v souladu se závazným právním názorem NSS vyjasnění otázky jeho osobního statusu zásadní pro vymezení faktických a právních důsledků napadeného rozhodnutí, zejména, zda je žalobce, do české společnosti plně integrovaný cizinec pobývajícím v ČR více než 30 let z dlouhodobého hlediska nucen přechodně či trvale přesídlit z území ČR, ukončit své podnikání, opustit jemu nejbližší rodinné příslušníky, státní občany ČR, z nichž jeho otec a dvě dcery jsou závislí na jím poskytované pomoci a finanční podpoře a výživě a zpretrhat s nimi blízké osobní vazby, dále kam by mohl přesídlit vzhledem k tomu, že jej žádná země nepovažuje za svého občana a zda, případně po jak dlouhé době a za jakých podmínek bude mít možnost návratu do ČR za nejbližšími rodinnými příslušníky. Žalovaný však tyto podstatné okolnosti nezjišťoval a omezil se na velmi obecnou, paušální a místy nepřiléhavou argumentaci možnosti získání jiného nižšího pobytového oprávnění, bagatelizoval důsledky napadeného rozhodnutí a přenosem odpovědnosti za ně na žalobce implicitně popíral svoji povinnost posoudit jejich proporcionalitu za situace, kdy žalobce není osobou podle § 42a zákona o pobytu cizinců a tudíž nemůže žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Jde-li o žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b ve spojení s § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tato by byla zamítnuta postupem podle § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců z důvodu absence kvalifikovaného pobytového titulu při podání žádosti. Otázka jeho osobního statusu měla ve vztahu k vedenému řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu povahu předběžné otázky, již měl žalovaný v souladu se závazným právním názorem NSS pravomocně vyjasnit před tím, než přistoupí k opakovanému zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci, přičemž rozhodování o žádosti o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti přísluší ve smyslu § 165 písm. c) zákona o pobytu cizinců právě žalovanému, přičemž žalobce podal žádost o jeho přiznání již dne 5. 12. 2023.

14. Žalobce dále poukázal na to, že NSS zdůraznil, že by měl žalovaný provést kvalifikovanou úvahu o dalších relevantních skutečnostech, např. o tom, že byl žalobci trvalý pobyt udělen z humanitárních důvodů, a zda tyto důvody na jeho straně trvají, avšak žalovaný se tím v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, což mělo za následek nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že správné řízení s žalobcem bylo zahájeno na podkladě zjištěné skutečnosti, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

spáchání úmyslné trestné činnosti, přičemž nebyl jeho opakovaného a dlouhodobého protiprávního jednání, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k pobytu. Žalobce si musel být vědom důsledků svého jednání nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalovaný uvedl, že nelze akceptovat, aby žalobce teprve po nastoupivších následcích svého protiprávního jednání začal poukazovat na dopad rozhodnutí žalovaného na jeho rodinu žijící na území České republiky s tím, že český právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, v souvislosti s tím žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04.

16. K námitce žalobce, že žalovaný nevzal v potaz, že na žalobce by bylo možné vzhledem k délce jeho pobytu na území ČR hledět jako na cizince s postavením dlouhodobě pobývajícím rezidenta a je proto možné při výkladu pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku třeba přihlížet ke směrnici 2003/109/ES, zejména k čl. 9 odst. 3 a výkladu a aplikaci výhrady veřejného pořádku, žalovaný uvedl, že žalobci sice bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území, ale nebylo mu přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta v Evropském společenství. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci vydáno již v roce 1999 podle právní úpravy účinné v době vydání tohoto povolení, tedy aniž by mu bylo přiznáno toto právní postavení, přičemž ani později si žalobce o přiznání tohoto právního postavení nepožádal. Za této situace se nemůže dovolávat jakéhokoli účinku směrnice Rady č. 2003/109/ES, jež na něj absolutně nedopadá. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) na rozdíl od jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovuje požadavek hodnotit aktuální hrozbu představovanou osobou cizince pro veřejný pořádek a takový závěr je v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/1999/ES.
17. K argumentu žalobce, že vzhledem k partnerskému vztahu ke státní občance ČR je faktickým rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 3 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., žalovaný uvedl, že žalobce je držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu a o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU nikdy nepožádal, nikdy mu nebylo přiznáno a ani jej přiznat nelze z důvodu objektivní neexistence podmínek, neboť trvalý partnerský vztah se státním občanem ČR/EU přihlášeným k trvalému pobytu nebyl řádně doložen a posouzen v rámci správního řízení o žádosti a v žádném případě nelze hovořit o tom, že by partnerský vztah k občance ČR vyvolal automaticky účinky přiznání práva pobytu rodinného příslušníka občana EU. Skutečnost, že má žalobce českou družku, lze proto zohlednit nanejvýš v rámci poměrování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
18. K námitce, že aplikace tzv. výhrady veřejného pořádku byla žalovaným aplikována nezákonně a v rozporu s judikaturou NSS i ESLP žalovaný uvedl, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana třetího státu se neposuzuje pouze trestní zachovalost žalobce, ale to, zda žalobce během svého pobytu na území narušil opakovaně veřejný pořádek a zda toto narušení lze považovat za závažné. Minulé odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty neměly na žalobce žádný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Zdůraznil, že žalobce byl za dobu svého pobytu na území ČR odsouzen v osmi případech za spáchání úmyslné trestné činnosti, přičemž dvakrát za majetkovou trestnou činnost spáchanou ve spolupachatelství, kdy v jednom případě žalobce s dalším spolupachatelem maskování a pod pohrůžkou zbraní vnikly do bytu jeho majitele a poté, co jej donutili vydat movité věci, jej svázali na nohou i rukou a s odcizenými věcmi odešli. V dalších pěti případech se žalobce dopustil protiprávního jednání v souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s řízením motorového vozidla, kdy ve všech případech je řídil v době, kdy měl uložený zákaz činnosti a ve dvou případech i po předchozím požití alkoholických nápojů, resp. psychotropních látek. V jednom případě pak žalobce, ačkoli nevlastnil platný zbrojní průkaz, měl u sebe na místě veřejně přístupném zakázané střelné zbraně i s ostrými náboji a zároveň byl pod vlivem alkoholu a pervitinu a jeho jednání je nutné hodnotit jako opakované závažné narušení veřejného pořádku, neboť opakovaně a dlouhodobě porušuje právní předpisy hostitelské země a předchozí sankcionování za protiprávní jednání jeho osoby se minulo účinkem a nejsou dány žádné záruky, že se z předchozích uložených trestů poučil a protiprávního jednání se nedopustí znovu, přičemž v době, kdy se žalobce dopustil zatím posledního protiprávního jednání, již prokazatelně věděl, že je již více než 1 a půl roku vedeno správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.

19. K námitce žalobce týkající se povinnosti správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný uvedl, že na základě zrušujícího rozsudku NSS byly v rámci dokazování provedeny výslechy žalobce, jeho současné družky, dospělé dcery a otce, na základě nichž žalovaný konstatoval, že kromě nezletilé dcery jsou ostatní rodinní příslušníci dospělí, nejsou na jeho přítomnosti na území závislí, mají české státní občanství a jejich možnost nadále pobývat na území ČR nebude v důsledku zrušení pobytového oprávnění žalobce nijak ovlivněna. Nezletilá dcera je ve výchově své matky, přičemž žalobce může na její výživu i nadále přispívat prostřednictvím bezhotovostních plateb. V souvislosti s posouzením nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce žalovaný vycházel mj. z podrobné zprávy odboru sociálních věcí, k níž se žalobce nevyjádřil. Žalovaný považoval provedení výslechu matky nezletilé za nadbytečné s ohledem na obsáhlou zprávu sociálního odboru výslech nezletilé, přičemž žalobce jeho provedení navrhl až v žalobě. V souvislosti s posouzením nejlepšího zájmu dítěte nelze tento v žádném případě považovat za absolutní pojem bránící ve zrušení povolení k pobytu žalobce a je nutné posoudit, zda zájem dítěte převyšuje důvody, pro něž se řízení vede, přičemž se musí jednat o zcela ojedinělé a naprosto mimořádné skutečnosti, aby se dalo hovořit o tom, že je v nejlepším zájmu dítěte řízení zastavit a žalobci pobyt ponechat. Ani skutečnost, že má žalobce na území ČR nezletilou dceru, jej neodradila od páčání úmyslné trestné činnosti, jež je příčinou zrušení jeho trvalého pobytu.
20. K námitce nepřiměřeného zásahu do žalobcova práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv EU a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a téhož práva jeho rodinných příslušníků žalovaný uvedl, že v případě žalobce neměl pochyb o tom, že by mohlo napadeným rozhodnutím dojít k zásahu do uvedeného práva a rozhodnutí žalovaného je v souladu s příslušnými ustanoveními týkajícími se ochrany základních lidských práv a svobod. Navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Průběh řízení

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
22. S ohledem na závěr soudu o důvodnosti žaloby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

V.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. Žaloba je důvodná.
24. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž přezkumná činnost soudu respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. – takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. S ohledem na charakter a rozsah žalobních námitek považuje soud za potřebné uvést, že úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace, tedy zabývat se všemi stěžejními námitkami žalobce, jež mohou zahrnovat i některé dílčí a související námitky.
25. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 bez jednání.
26. Ze správního spisu má soud mj. za zjištěné následující skutečnosti: Řízení o zrušení trvalého pobytu bylo s žalobcem zahájeno dne 23. 5. 2022 na základě informace Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje o odsouzení žalobce rozsudkem OS v Sokolově č.j. 6 T 4/2022-271 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 9 To 86/2022-310.
27. Žalobce byl poprvé odsouzen pro trestnou činnost již dne 6. 5. 1996 Okresním soudem v Sokolově pod sp.zn. 2 T 68/96, zákaz řízení motorových vozidel mu byl poprvé udělen od 31. 7. 2007, přičemž měl ke dni 27. 5. 2022 celkem 24 záznamů o přestupcích. Naposledy byl žalobce odsouzen pro trestnou činnost spočívající v maření výkonu rozhodnutí soudu, jímž mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 36 měsíců Okresním soudem v Pardubicích č.j. 3 T 166/2021-190 dne 19. 7. 2022, přičemž mu přitěžovala skutečnost, že se spáchání trestného činu dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Skutečnosti rekapituluující v napadeném rozhodnutí další protiprávní jednání žalobce korespondují s obsahem správního spisu.
28. Rozsudkem OS v Sokolově č.j. 40 Nc 32026/2019-61 ze dne 10. 2. 2020 byla nezl. E. P., nar. X svěřena do výchovy své matky a žalobce se zavázal přispívat na její výživu částkou 4 000 Kč měsíčně. Ze zprávy MÚ Sokolov ze dne 14. 9. 2022 vyplývá, že v té době styk nezletilé se žalobcem probíhal 2 hodiny v jeden den v týdnu, výživné žalobce řádně hradil.
29. Žalovaný vydal dne 14. 4. 2023 rozhodnutí č.j. OAM-2537-47/ZR-2022, jímž žalobci dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. zrušil trvalý pobyt a stanovil mu lhůtu k vycestování z území 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, již Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem č.j. 77 A 23/2023-61 ze dne 26. 7. 2023.
30. O žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že jí nepřiznal odkladný účinek a rozsudkem č.j. 7 Azs 282/2023-49 ze dne 28. 2. 2024 zrušil uvedený rozsudek Krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro vady řízení. Žalovaného zavázal zjistit skutkový stav tak, aby byly zjištěny všechny relevantní okolnosti pro posouzení toho, zda byly splněny podmínky § 77 odst. 2 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona o pobytu cizinců, zejména aby byly zjištěny všechny relevantní okolnosti týkající se vztahu žalobce a jeho nezletilé dcery E. P., jaké dopady by na žalobce a jeho nezletilou dceru by mělo zrušení trvalého pobytu žalobce spojené s povinností vycestovat z území ČR. Dále NSS uložil zjistit tyto okolnosti i ohledně vztahu žalobce a jeho zletilé dcery L. G., dále žalovanému uložil povinnost postavit najisto osobní status žalobce, konkrétně, zda je osobou bez státní příslušnosti či osobou s neznámou státní příslušností a toto následně náležitě reflektovat v odůvodnění svého rozhodnutí při posouzení vlivu svého rozhodování na budoucnost žalobce, přičemž upozornil, že nelze spoléhat na to, že by měl žalobce bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu na území ČR. Zároveň NSS žalovanému uložil provést kvalifikovanou úvahu o dalších skutečnostech, jež by mohly být relevantní pro posouzení věci, zejména je na místě zabývat se tím, zda důvody, pro něž byl žalobci v minulosti udělen z humanitárních důvodů trvalý pobyt, eventuálně nadále nepřetrvávají. Dále konstatoval, že vzhledem k obsahu spisového materiálu a podstatě sporných okolností se jeví účastnický výslech žalobce jako vhodný nástroj k řádnému zjištění skutkového stavu, který nebyl zjištěn v dostatečném rozsahu.

31. Následně bylo dokazování žalovaným doplněno těmito důkazy:
32. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech sp.zn. 3 T 11/2024 ze dne 25. 3. 2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, jehož se dopustil dne 15. 2. 2024 tím, že řídil osobní motorové vozidlo, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 7. 2022 uložen mj. i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, který s ohledem na výkon dříve uložených trestů zákazu činnosti nebyl v době řízení ještě vykonán.
33. Bylo provedeno šetření v místě bydliště žalobce, který sdělil, že rodinný dům užívá sám, poté, co mu byl zrušen pobyt, přestal podnikat, ale má v plánu podnikat v Německu ve stavebnictví či v ochraně objektů.
34. Dne 13. 8. 2024 byl proveden výslech žalobce, který uvedl, že cca před 2 lety obnovil vztah s matkou jeho dcery L. G., od září plánují, že budou společně žít v domě, jenž je ve vlastnictví jeho partnerky. Má 4 děti, a to E. P., již je X let, T. H. a R. P., na jejichž datum narození si nevzpomíná, a L. G. O nezl. E. se stará její matka, pomáhá jí a přispívá nad rámec běžného výživného. V častém kontaktu je s L. a E. Dům, v němž žil, prodal, dále vlastní dva byty v X. V ČR byl pravomocně odsouzen asi více než 3 x, asi 2x byl ve vazbě. Začal podnikat ve stavebnictví – výkopové práce, rád by podnikal s dcerou L. Dluhy nemá. V posledních letech nebyl mimo území ČR dobu přesahující 1 měsíc. Do ČR přicestoval v době kolem 14 let věku po zemětřesení a během války v Arménii, v ČR žije trvale od r. 1994 či 1993. Chtěl by zde se svou rodinou žít a podnikat v ČR a v Německu. ČR je jeho domov, má zde nejbližší rodinu, s ní by chtěl žít, má staršího otce, který je nemocný, má problémy s chůzí, pomáhá mu. Nezletilá dcera žalobce E. P. žije ve společné domácnosti se svou matkou, jejím přítelem a jeho nezletilým synem, žalobce přispívá na její výživu, pravidelně se s ní stýká. Otec žalobce je ve starobním důchodu. Žalobce uvedl, že jeho otec je nemocný, závislý na jeho péči a pomoci, zdůraznil pevnost rodinných vazeb s jeho třemi zletilými a jedním nezletilým dítětem, s otcem, přítelkyní, bratrem, zdůraznil, že na území ČR pobývá déle než 30 let. Trestné činnosti velice lituje, už se jí nechce dopouštět.
35. Z potvrzení Generálního konzulátu Ruské federace v Karlových Varech ze dne 8. 9. 1995, platného 1 rok, vyplývá, že žalobce není občanem Ruska. Z potvrzení Velvyslanectví Republiky Armenia ve Vídni ze dne 25. 2. 2000 vyplývá, že žalobce není občanem Republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Armenia.

36. Dne 21. 10. 2024 byla provedena pobytová kontrola na adrese Citice 186, žalobce byl zastižen a sdělil, že zde žije asi 10 dní s matkou své starší dcery J. H., nar. X, přičemž tato při výslechu dne 6. 11. 2024 uvedla, že po dvou letech vztahu se žalobcem se narodila dcera L., před 6 lety se rozešli, žalobce si našel novou přítelkyni. Od doby, co jej propustili z výkonu trestu, jsou opět partneri. Již zletilá dcera se odstěhovala před rokem, svědkyni navštěvuje 2x až 3x týdně.
37. Dne 6. 11. 2024 byl proveden výslech svědka V. N. G., nar. X, jenž je otcem žalobce. Uvedl, že je rozvedený, s manželkou bydlí v bytě o velikosti 1+1, nevedou společný život, manželka často cestuje, mají nulové vztahy. Jeho starobní důchod činí 11 000 Kč měsíčně, jiný příjem nemá. Finančně mu s chodem domácnosti v případě potřeby pomáhá žalobce a vnučka L. mu nakoupí, či jej, stejně jako žalobce, odveze k lékaři. S žalobcem je v kontaktu prakticky každý den, buď jej navštíví, či jsou spolu v telefonickém kontaktu, je to jediný člověk, který mu na světě zůstal. Léčí se s cukrovkou, vysokým tlakem, má zanesené cévy, měl infarkt, je po operaci srdce, špatně se mu dýchá. U bytu má výtah, chodí pár metrů s chodítkem, je odkázán na pomoc další osoby, sám si neuvaří. Dále je v kontaktu s přítelkyní syna, paní H., nikoho jiného na území ČR či jinde nemá. Povinnost žalobce vycestovat by pro něj znamenala smrt, úplnou samotu, což si nedokáže představit. Že by se on sám někam přestěhoval nepřipadá v úvahu. Žalobce je jeho život, jediná spojka se společností. Bývalá manželka je nyní na Ukrajině, kde se stará o svou sestru, jež má zdravotní problémy. Kdy se vrátí, neví.
38. Žalovaný následně provedl dne 25.7. 2024 výslech dcery žalobce L. G., z něhož vyplynulo že žalobce v současné době bydlí ve společné domácnosti s její matkou. Svědkyně studuje dálkově VŠ a pracuje na hlavní pracovní poměr, její příjem činí 20 000 až 25 000 Kč měsíčně, žije ve společné domácnosti se svým přítelem. S oběma rodiči se vidá několikrát týdně, s otcem tráví volný čas, vidí se cca 3 x týdně, chodí společně cvičit, tráví společný čas s mladší sestrou E. P. Je v kontaktu s celou rodinou otce, jejíž část žije v ČR, v Německu a v Rusku, naposledy se všichni viděli na rodinné oslavě 6. 7. 2024. Povinnost žalobce opustit území ČR by pro ni znamenala psychickou újmu, jeho pobyt ve vazbě byl pro ni i celou rodinu psychicky náročný, po jeho propuštění s ním tráví čas a je s ním šťastná. Žalobce jí pomáhá s dědečkem, jenž je na tom zdravotně špatně, chodí mu nakupovat a doprovází jej k lékaři, starají se o něj společně, měla-li by se o něj starat sama, bylo by to pro ni náročné za situace, kdy žádný z ostatních příbuzných se o něj buď nemůže či nechce starat. Odloučení její nezletilé sestry od žalobce by bylo s ohledem na její věk náročné, blízký kontakt s žalobcem je pro ni velice důležitý, vztah na dálku by pro ni nebyl dostačující. V současné době nemají soudně upravený styk, tento se realizuje na základě domluvy, žalobce na nezletilou řádně hradí výživné. Babička žijící v Německu bydlí v garsonce pro jednu osobu, byt patří hinduistické instituci a žalobce tam proto s ní nemůže bydlet.
39. Žalobce má dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob celkem 8 záznamů o pravomocném odsouzení za spáchání trestného činu, dle výpisu z evidenční karty řidiče má celkem 25 záznamů o protiprávním jednání a dle opisu z evidence přestupků má žalobce dva záznamy o spáchaném protiprávním jednání. Výčtem trestné činnosti, přestupků a protiprávního jednání žalobce se žalovaný zabývá na str. 2 až 5 napadeného rozhodnutí, přičemž tento koresponduje s obsahem spisu.
40. Žalobce předložil vyjádření L. U. ze dne 16. 1. 2025, jež popsala, jakým způsobem jí i jejím třem dětem včetně postižené dcery, žalobce nezištně pomáhá.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Spornou otázkou posuzované věci je posouzení povahy a závažnosti trestné činnosti žalobce, tj. intenzity narušení veřejného zájmu, na straně jedné, a přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života stěžovatele, na straně druhé.
42. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
43. Pro posouzení žalobou napadeného rozhodnutí dle výše uvedeného ustanovení je tedy nezbytné posoudit, zda bylo prokázáno naplnění obou v zákonem uvedených podmínek.
44. Zároveň bylo třeba s obsahem na charakter žalobních námitek posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) vyslovenými ve zrušujícím rozhodnutí č.j. 7 Azs 282/2023-49 ze dne 28. 2. 2024 uvedenými v bodě 26. tohoto rozhodnutí.
45. Co se týká otázky naplnění první podmínky spočívající v prokázání opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, k tomuto se soud vyjádří jen stručně s ohledem na zcela přílehlavou a dostačující argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí na str. 4 a násl. i na odůvodnění předcházejícím rozsudku zdejšího soudu 77 A 23/2023 ze dne 26. 7. 2023 obsažené v jeho bodě 52. a následujících, na něž soud pro stručnost odkazuje. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem, že opakující se trestná činnost žalobce, byť v podobě přečinů, spolu s mnohonásobným přestupkovým a protiprávním jednáním svědčí o tom, že u něj absentuje respekt k základním pravidlům fungování společnosti, jež jsou základem veřejného pořádku, a jejich nedodržování je jeho narušením. Četnost a dlouhodobost tohoto protiprávního jednání žalobce je důvodem proč se soud ztotožňuje s přijatým závěrem, že se jedná o závažné narušení pořádku. Nelze pominout, že žalobce se tohoto jednání opakovaně dopouštěl pod vlivem návykových látek, přičemž se nejednalo „jen“ o řízení motorového vozidla, ale i o nedovolené ozbrojování, kdy měl u sebe v době, kdy byl pod vlivem alkoholu a pervitinu funkční zbraň hromadně účinnou, tedy zbraň velmi nebezpečnou, a tedy bylo v uvedených případech jen dílem šťastné náhody, že za této konstelace nedošlo k fatálním následkům. Soud s ohledem na uvedené považuje prvou z podmínek uvedených v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců za splněnou.
46. Soud se dále soustředil na to, zda žalovaný v souladu s pokyny NSS posoudil přiměřenost zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce z hlediska jeho přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, jeho dětí a otce.
47. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
48. Žalovaný se podrobně zabýval i žalobcovými majetkovými, pracovními vazbami, jeho bytovými poměry a opakovaně provedl šetření v místě jeho bydliště. Dále dokazování doplnil výslechem žalobcovy zletilé dcery L., přičemž výslech dalších dvou zletilých dětí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správně neprováděl za situace, kdy s nimi žalobce není dle svého tvrzení v bližším kontaktu. Žalovaný provedl v souladu s pokynem NSS výslech přítelkyně žalobce, J. H. a jeho otce N. G. S hodnocením výslechy zjištěných skutečností a skutečností obsažených v prohlášení paní Uhrové, již žalobce poskytuje bezplatně pomoc, které je uvedeno na str. 15 napadeného rozhodnutí, se soud zcela ztotožňuje.

49. Vzájemný vztah žalobce a uvedených rodinných příslušníků je, jak vyplynulo z provedeného dokazování, citový, silný, jejich kontakt je častý, avšak nejedná se o vztah závislosti, přičemž ve vztahu k otci žalobce, který je na jeho pomoci částečně závislý, je třeba konstatovat, že žalobce není jediným členem rodiny, s nímž je jeho otec v kontaktu, s ohledem na to, že jej navštěvuje a vypomáhá mu i dcera žalobce L., přičemž žalobci nic nebrání, aby otci finančně v případě potřeby vypomáhal i nadále. Soud nepochybuje, že napadené rozhodnutí nebude mít nepříznivý dopad do života žalobce, jeho rodičů i dětí, avšak v řízení nebylo prokázáno, že by zrušení žalobcova trvalého pobytu pro tyto osoby znamenalo nepřiměřený zásah. Soud zároveň nemůže pominout, že žalobce se protiprávního jednání dlouhodobě a opakovaně dopouštěl při vědomí existence rodinných vazeb a jejich možného ohrožení v jeho důsledku.
50. Ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí do vztahu žalobce a jeho nezletilé dcery E. P. však soud dospěl k závěru, že doplnění dokazování žalovaným poté, co bylo ve věci rozhodnuto NSS, nebylo dostačující pro zjištění skutečností rozhodných pro posouzení aktuální podoby jejich vzájemného vztahu a dopadů, jež by mělo zrušení trvalého pobytu spojené s vycestováním stěžovatele na něj, a především na jeho nezletilou dceru. V tomto směru NSS ve svém rozhodnutí konstatoval, že zájem nezletilé je nutné vnímat jako středobod úvah o přiměřenosti daného rozhodnutí s tím, že správní orgány musí v daném řízení zájem nezletilé definovat a následně s ohledem na takto vymezený zájem posuzovat přiměřenost zásahu do tohoto zájmu, přičemž musí být řádně zjištěny všechny relevantní okolnosti a není možné spokojit se s pouhým obecným prohlášením, že zájmem nezletilého dítěte je, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči. NSS žalovanému vytkl, že se vůbec nezabýval tím, jaká je skutečná podoba jejich vzájemného styku. Žalovaný následně v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel při hodnocení této otázky ze zprávy Městského úřadu Sokolov ze dne 27. 10. 2022, tedy zprávy zcela neaktuální, a z výslechu žalobce a jeho zletilé dcery L. G. Soud má zato, že zjištění z těchto důkazů vyplývající nejsou dostačující pro zjištění potřebných relevantních skutečností, na základě nichž by bylo možno uvedenou otázku posoudit, neboť z nich nevyplývá aktuální četnost kontaktů žalobce s nezletilou dcerou, jejich náplň, intenzita vzájemného vztahu, nepodávají potřebnou informaci o vztahu a citových vazbách nezletilé k žalobci a o tom, zda a jak by nezletilá pociťovala absenci osobního kontaktu s žalobcem, jaký by na ni měla dopad, to vše i s přihlédnutím k tomu, že v minulosti byl vztah žalobce s nezletilou limitovaný jeho pobytem ve vazbě, zároveň byl komplikovaný a rodičům nezletilé byla domluvena z tohoto důvodu spolupráce s odborníky v oblasti psychologie, neboť bylo nutné zjistit, jaký vliv má výchovné působení žalobce v době styku s nezletilou na její zdravý vývoj. Vyjádření žalobce a jeho zletilé dcery jsou v tomto ohledu nedostatečná a nekonkrétní a na základě provedených důkazů proto nelze uvedené otázky zodpovědět. K tomuto by mohlo posloužit doplnění dokazování o výslech nezletilé prostřednictvím OSPOD, výslech její matky a opětovný výslech žalobce a zletilé dcery L., přičemž je potřebné zjistit zda a jaký vliv na nezletilou měla absence otce v době jeho pobytu ve vazbě, dále jaká je intenzita jejich vzájemného vztahu, četnost jejich styku v delším časovém horizontu i v současné době, jeho náplň, včetně toho, zda a v jakém rozsahu společně tráví např. dovolené, vánoční či jiné svátky atp., tedy zda žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezletilou skutečně projevuje dlouhodobě opravdový zájem, jak důležitou roli hraje žalobce v životě nezletilé či zda jeho tvrzení ohledně intenzity jejich vzájemného vztahu nejsou jen účelová. Zcela bez významu není ani přestupek proti občanskému soužití, jehož se žalobce dne 14. 11. 2021 dopustil ve vztahu k matce nezletilé. Soud má totiž zato, že hrála-li by nezletilá skutečně tak významnou roli v životě žalobce a žalobce v životě její, jak tvrdí, pak by toto zohledňoval nejen v otázce páčání trestné činnosti ohrožující jeho pobyt na svobodě i na území ČR, ale i ve svém chování k její matce. Soud proto považuje za nezbytné zjistit, zda v souvislosti s předpokládanými dopady do života nezletilé tak, aby bylo zjištěno, zda existují skutečně výjimečné a mimořádné okolnosti, jež by mohly převážit rozhodnutí ve prospěch žalobce a nezletilé, neboť právě jejich existence je pro takový následek nezbytná. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalované, že čím závažnější je narušování veřejného pořádku, spáchaná trestná činnost či jiné protiprávní jednání cizince vedoucí ke zrušení jeho pobytového oprávnění, tím větší a silnější může být zásah do zájmů jeho nezletilého dítěte, jež nelze považovat za štít, jenž cizince za všech okolností ochrání od důsledků jeho jednání. Námitku žalobce vztahující se k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho a dceřina rodinného života přesto soud shledal důvodnou, neboť rozsah zjištění skutkového stavu není v tomto ohledu dostačující.

51. Další žalobní námitka se týkala otázky osobního statusu žalobce. Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí vyjádřil ke skutečnosti, že žalobce nejprve tvrdil, že je osobou bez státní příslušnosti, přičemž teprve v řízení o kasační stížnosti upozornil, že je osobou s neznámou státní příslušností. V té souvislosti NSS žalovanému uložil postavit osobní status žalobce najisto a náležitě jej reflektovat v odůvodnění svého rozhodnutí při posouzení vlivu svého rozhodování na budoucnost žalobce, s tím, že bez významu v tomto směru není ani zjišťování okolností, proč žalobce dosud status osoby bez státní příslušnosti nezískal. V návaznosti na neujasněný osobní status žalobce, avšak i ve vztahu k ostatní argumentaci žalobce, NSS upozornil, že nelze spoléhat na to, že by měl žalobce bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu na území ČR, k tomu viz str. 15 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, zda je žalobce osobou bez státní příslušnosti či má neznámou státní příslušnost má přitom zásadní dopad na řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť správní orgán je povinen zohlednit specifické okolnosti postavení těchto osob zejména z hlediska mezinárodního práva a lidskoprávních závazků ČR. Skutečnost, zda je žalobce osobou bez státní příslušnosti či její státní příslušnost není známa, proto může výrazně komplikovat a limitovat možnost zrušení trvalého pobytu a je proto třeba posoudit nejen formální důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu, ale i reálné důsledky tohoto rozhodnutí při současném respektování mezinárodní a ústavněprávní ochrany takové osoby. Žalovaný v uvedené souvislosti v napadeném rozhodnutí konstatuje, že se v případě žalobce nejedná o vyhoštění, jež jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu i stanovuje délku, po níž nesmí pobývat v ČR, ale pouze se mu odebírá pobytové oprávnění. Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že osobní status žalobce nebyl dosud vyjasněn, neboť řízení o jeho žádosti o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti vedené pod sp. zn. MV-209367/OAM-2023 dosud nebylo skončeno a za této situace absentuje vyjasnění jeho osobního statusu a není tak možnost jej náležitě reflektovat v odůvodnění správního rozhodnutí při posouzení vlivu na budoucnost žalobce, přičemž bez významu není ani zjišťování, proč žalobce dosud status osoby bez státní příslušnosti nezískal a v návaznosti na to nelze ani spoléhat na to, že by měl žalobce bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu na území ČR. K těmto otázkám, jejichž vyjasnění je dle rozhodnutí NSS nezbytné, se však žalovaný blíže nevyjadřuje. Z uvedeného důvodu proto soud shledal i tuto žalobní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

námítku důvodnou.

52. Dále se soud zabýval otázkou, zda žalovaný v souladu s pokynem NSS provedl kvalifikovanou úvahu týkající se toho, zda důvody, pro něž byl žalobci v minulosti udělen z humanitárních důvodů azyl, nadále přetrvávají. Žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tuto otázku zcela pominul a soud konstatuje, že jeho námitka je důvodná.
53. K prvnímu okruhu žalobních námitek soud uzavírá, že žalovaný se s naplněním podmínek pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tedy primárně s odůvodněním, zda a čím je dáno narušení veřejného pořádku žalobcem závažným způsobem náležitě vypořádal. V případě žalobce se nejedná o ojedinělý exces, ale naopak je na něho nutno vzhledem ke shora uvedenému pohlížet jako na osobu, jež se soustavně a dlouhodobě, a to i v nedávné době dopouštěla porušování právních povinností. V případě žalobce se nejedná pouze o jedno odsouzení pro trestný čin, ale o souhrn opakované trestné činnosti a protiprávního jednání, přičemž s ohledem na dobu, jež uplynula od jeho posledního protiprávního jednání, nelze zcela jednoznačně tvrdit, že již nepředstavuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména ohrožení zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Se závěry žalovaného se proto soud v tomto ohledu zcela ztotožňuje.
54. V rozsahu dalších výše uvedených žalobních námitek však žalovaný nedostal požadavkům obsaženým v rozhodnutí NSS ze dne 28. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, neboť neshromáždil dostatek důkazů pro své rozhodnutí, v důsledku čehož neobjasnil skutkový stav v souladu s § 3 s.ř.s. a to v souvislosti s posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí do vztahu žalobce s jeho nezletilou dcerou, nebyl vyjasněn osobní status žalobce a nebyla učiněna úvaha týkající se toho, zda trvají důvody, pro něž byl žalobci v minulosti udělen humanitární azyl, a z těchto důvodů nejsou všechny závěry žalovaného přezkoumatelným způsobem odůvodněny. Soud proto napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu rozhodnutí.

V.

Náklady řízení

55. Právo na náhradu nákladů řízení soud výrokem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal žalobci, jenž měl ve věci úspěch. Žalobci, jenž byl v řízení právně zastoupen proto soud přiznal náhradu nákladů řízení, jejichž výše bude specifikována samostatným rozhodnutím.
56. Osobám zúčastněným na řízení v souvislosti s ním žádné náklady nevznikly, a soud proto rozhodl, že žádná z nich nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. 5. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.